

NHÌN LẠI MỘT CHẶNG ĐƯỜNG

Trần Thanh Tuấn – Bí thư Chi bộ, Hiệu trưởng trường THPT chuyên Lê Quý Đôn

Ngày 03 - 09 - 2008, tiếng trống khai trường lần đầu tiên vang lên nơi mái trường còn thơm mùi ngói mới, nép mình bên thành phố Phan Rang - Tháp Chàm, mang tên nhà bác học Lê Quý Đôn, tính đến nay đã được 5 năm. Với một mái trường, 5 năm chưa gọi là dài...

Không thể so sánh với trường Chuyên các tỉnh bạn, những ngôi trường đã ở cái tuổi 20, 30, 50, thậm chí 100. Những ngôi trường đã đi qua thăng trầm, vượt qua sóng gió, nỗ lực trụ lại với thời gian. 5 năm chỉ là bước khởi động, đặt những viên gạch đầu tiên, xây nên kế hoạch - dự định. 5 năm, thời gian đủ để hiện hữu một điều giản dị, cuộc gặp gỡ nào rồi cũng đến lúc chia tay, các thế hệ học sinh đến rồi đi, chia ly và bịn rịn. 5 năm, thời gian đủ để ghi dấu bóng dáng những người thầy, người cô nhiệt tâm tận tụy, lặng lẽ trồng cây.

Ai trồng cây không chờ ngày hái trái?
Nhưng vội vàng sao có được trái ngọt
hoa thơm ?

Một mái trường có bề dày truyền
thống, rục rờ thành công, lớp lớp thế hệ
học sinh, dù thành danh vẫn không
quên trường xưa lớp cũ... là ước mơ, là
nỗ lực đi tới tương lai.

Chặng đường nhìn lại...

5 năm gắn bó, tu luyện ngày đêm, sự
học mà nên, ơn trên không bỏ. Cha mẹ
đốc sức, thầy cô đốc tài, trò hứa một
hai, vuông tròn chữ hiếu.

Chặng đường nhìn lại...

Thành công đã có, sóng gió cũng
nhiều, như nước thủy triều, vẫn yêu
đồng đội. Cảm ơn đồng nghiệp, các em
học sinh, lặng lẽ ngày đêm, cho ngôi
trường mới !

Đi mà không tới, sao gọi hiền nhân,
gắng sức thì nên, chung tay góp sức !

LÊ QUÝ ĐÔN TRONG TÔI LÀ ...

- Nguyễn Thúy Quỳnh – 11A1

Lê Quý Đôn trong tôi là ngôi trường của ước mơ ... Ngày trường mới xây xong, mẹ đã chở tôi đến trước cổng ngôi trường ấy. Mẹ trở vào trường và bảo đó là nơi mà chỉ có những học sinh thật giỏi mới được bước chân vào. Ngày đó tôi hãy còn bé, tôi đâu có biết khái niệm “trường Chuyên” là gì. Ấn tượng đầu tiên của Lê Quý Đôn với tôi là một ngôi trường màu xanh lạ hoắc (bởi những ngôi trường mà tôi từng gặp đều có màu vàng). Năm lớp 8, mẹ bảo:

“Ráng học cho giỏi để còn thi vào Lê Quý Đôn”. Tôi đáp: “Không !!! Con không thi đâu. Học ở đó mệt lắm mẹ à”. Năm lớp 9, mẹ nghĩ lại: “Thôi thi trường Nguyễn Trãi hay Tháp Chàm cho gần đi. Chứ Lê Quý Đôn xa quá con à”. Nhưng lúc đó, suy nghĩ của tôi đã thay đổi, tôi muốn thử sức mình lại thêm cái tính háo thắng nên nhất quyết đòi thi vào trường. Mẹ biết con gái bướng bỉnh, đã muốn là làm bằng được nên cũng chẳng thềm ngăn cản. Nếu có đậu, tôi phải chấp

nhận mỗi ngày vượt gần 20 km cho cả hai vòng đi và về.

Lê Quý Đôn trong tôi là nơi cho tôi biết tôi là ai và tôi đang đứng ở đâu.... Ngày hoàn thành các môn thi chuyển cấp, tôi biết chắc là tôi sẽ rớt. Có một chút hụt hẫng thoáng qua và lúc đó trong đầu tôi chỉ có một câu hỏi: "Mày tưởng mày ngon hả Quỳnh?". Mọi hy vọng tắt ngấm, tôi cũng đã chuẩn bị rút hồ sơ chuyển về Nguyễn Trãi. Nhưng đến ngày công bố điểm thi, cái hy vọng được theo học ở Lê Quý Đôn trong tôi lại tái sinh mạnh mẽ, nó như một mầm cây vừa trải qua cơn mưa đầu mùa. Bởi hôm đó khi đi chung với một anh lớp trên, tôi tình cờ gặp thầy Thăng. Trong câu chuyện xã giao, anh bâng quơ hỏi thầy tôi có khả năng đậu không. Thầy bảo điểm của tôi có thể đậu cận chuyên. Để rồi 2 tuần sau đó,

khi nhìn thấy điểm chuẩn của lớp không chuyên, tôi đã hú hét ầm ĩ và nhún nhảy khắp sân trường. Các bạn có thể bảo tôi điên vì: "Chỉ đậu không chuyên thôi mà cũng mừng" nhưng tôi mặc kệ, bởi các bạn đâu có hiểu cảm giác của tôi. Và tôi cũng biết rằng mình chả là gì khi so với các bạn học sinh trong trường cả. Nhưng điều tuyệt vời hơn cả là nó như một động lực to lớn khiến tôi nỗ lực hơn từng ngày.

Lê Quý Đôn trong tôi là nơi cho tôi những người bạn thật tuyệt... Bản thân tôi luôn luôn tin vào duyên số. Tôi tin rằng bất cứ ai mà tôi gặp trong đời – dù chỉ thoáng qua – đó đều là những người mà tôi cần phải gặp. Khi được xếp vào lớp A1, tôi tin mình có một cái duyên rất lớn với 33 thành viên trong lớp. Trải qua những giờ phút học tập, vui chơi cùng nhau, tôi lại

càng thấy may mắn khi được xếp vào tập thể này. À còn những người bạn lớp khác nữa. Ban đầu tôi có đôi chút mặc cảm vì mình chỉ học không chuyên nhưng rồi những mặc cảm đó như hạt bụi theo gió bay đi mất. Tất cả mọi người trong trường đều hòa đồng với nhau, không một ai may mắn phân biệt lớp này lớp nọ. Có những người bạn lớp chuyên sẵn sàng ngồi hàng giờ để giảng cho tôi những phần tôi không hiểu mặc cho tôi chẳng phải thân thiết hay đem lại lợi ích gì cho các bạn ấy.

Lê Quý Đôn trong tôi là nơi cho tôi thật nhiều kỉ niệm đẹp...Tôi nhớ những con sâu xanh trên cây dứa cạn. Có một mùa những con sâu ấy tràn ngập khắp các bụi cây. Tụi học trò hùa nhau bắt bỏ vào các hộp xốp đựng cơm để rồi một đũa xui xẻo mở ra lại được dịp la hét ầm ĩ. Tôi

nhớ ngày Trung thu, ngày ba lớp A1, A2, Hóa chơi tạt nước nhau. Ngày hôm đó mọi thứ diễn ra thật kì lạ, chẳng đứa nào biết tại sao trò chơi đó lại bắt đầu, chỉ biết hôm đó người đứa nào đứa nấy ướt nhẹp và tất cả đều có những giờ phút vui vẻ cùng nhau. Tôi nhớ chương trình "Ngày Kết Nối" của các anh chị sinh viên đợt giáp Tết. Chương trình đó đã mang đúng ý nghĩa "kết nối" khi mà tất cả các người con của Lê Quý Đôn từ khóa 1 đến khóa 6 cùng nhau đoàn kết lại để vượt qua các trò chơi của ban tổ chức. Bên cạnh những kỉ niệm lớn đó, tim tôi còn lưu giữ những kỉ niệm bé bé vụn vặt khác như lần tôi bị con điếm không như ý muốn. Hôm đó tôi thật sự rất buồn, rồi thẳng bạn bên cạnh cầm cây thước với cái máy tính lên và nói với tôi: "Buồn đồ chi hở? Bà thấy cây thước này không? Nó có thể đo

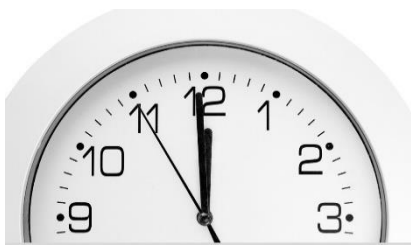
chiều dài, chiều rộng nhưng nó không thể đo được giá trị của cái máy tính này. Điểm số cũng vậy thôi, nó cũng đâu thể đo được giá trị của một con người đâu". Tôi cười toe vì cái triết lí siêu ông cụ non của nó. Đã bảo là Lê Quý Đôn cho tôi những người bạn thật tuyệt mà! Và tôi biết trong hơn 1 năm rưỡi tiếp theo ở đây tôi sẽ lại có thêm nhiều kỉ niệm đẹp nữa.

Lê Quý Đôn trong tôi là tập hợp những điều nhỏ bé vụn vặt nhưng lại có ý nghĩa thật lớn... Tôi yêu cái góc nhỏ nhỏ trên hành lang phòng thực hành tin tầng 3. Chẳng biết tại sao nhưng mỗi khi đứng ở cái góc đó tôi lại cảm thấy lòng bình yên lạ lùng. Tôi yêu cái ghế đá trên hành lang tầng 2 trước lớp 12 Hóa cũ - nơi mà có những buổi trưa tôi ngồi nghe người bạn trai mà tôi say nắng giảng bài. Và còn thật nhiều góc nhỏ tôi yêu ở ngôi trường này nhưng tôi xin được ích kỉ giữ nó cho riêng mình.

Những điều tôi đã kể là hình ảnh của Lê Quý Đôn trong tim tôi. Tôi thấy thật may mắn khi đã chọn nơi đây để trải qua 3 năm cuối thời học sinh của mình. Và tôi biết rằng sau này chia tay tôi sẽ nhớ nơi này nhiều lắm...

• **NTQ**

Ký ức

*“Tôi muốn tắt nắng đi
Cho màu đừng nhạt mắt
Tôi muốn buộc gió lại
Cho hương đừng bay đi..”*

Thấm thoát, nét mực đã nhoà, trang giấy cũng đã úa màu đi phôi phai từng dòng chữ cứ lặng thinh in bài giảng ngày ấy. Gần một năm rồi hẳn được học “Vội vàng” của Xuân Diệu, thế mới rõ thứ thuốc thử đa hiệu của thời gian xưa nay vẫn khó lòng sai lệch, chỉ càng trải mới càng hiểu sự giục giã, hối hả của vị thi sĩ tài hoa trước dòng chảy vô tình,

• **Nguyễn Trường Khánh**
Lớp 12 Văn – K5

“nhất khứ bất phục hoàn” của tháng năm, của đời người nhỏ bé.

Đôi lúc, băng qơ hoài niệm, hẫng cứ ngỡ ngàng, mới khi nao còn chập chững đôi chân trước lần đầu biết đến cái lớp, cái trường, biết đến thế nào là “đi học”, và giờ đây... Lên 12 rồi đấy, dẫu có muốn tin hay không. Thực tại chẳng ít lần cứ như khiến hẫng ngỡ vừa vỡ oà sau một cơn mộng dài bất tận. Hẫng bàng hoàng nhận ra, 17 mùa xuân, 12 năm cắp sách đến trường, một chuỗi dài ký ức với vô vàn kỷ niệm thần tiên, tích tắc sẽ vụt tan vào miền dĩ vãng, tích tắc sẽ chỉ còn trong nỗi nhớ mong, trong những phút hoài niệm suy tư ngẫm mòn theo tâm tưởng. Đến một lúc nào đó, rồi cũng khuất lấp dần đi, dạt trôi vào quên lãng, chẳng tài nào cầm

năm, chẳng tài nào níu giữ được, chỉ bất lực dõi trông... “Xuân đang đến nghĩa là xuân đang qua/ Xuân còn non nghĩa là xuân sẽ già...” Hẳn khát khao, hẳn chờ đợi, và hẳn nhận ra... Ôi những chuỗi dài bạc tình của nhân thế chẳng dung những kiếp người nhỏ bé, ước muốn được sống, được nhắm nháp đến tận cùng thứ phong vị diệu kỳ của tuổi trẻ, của tuổi thần tiên, của đời học sinh đẹp để nên thơ... Tha thiết là thế, chỉ oán thay nhân thế vốn vô tình, thứ “vòng cương toả” của những quy luật nhân sinh chẳng tài dung dưỡng cái khí chất nông cuồng, tham vọng ấy, dầu là Xuân Diệu hay bất kì ai, cả hẳn...

Tuổi 17, vẫn là chập chững đôi chân, nhưng bước chân ấy được đặt trước ngưỡng cửa của cuộc đời.

Thời gian đã vô tình cướp đi quá nửa cái ngày thơ hồn nhiên của ngày nào, như khi mới vào cấp 3 chẳng hạn. Vẫn cứ nhớ như in những tháng ngày xa xôi, già từ mái trường cấp 2, chẳng toan tính, mưu cầu gì nhiều, hẳn đánh liều thử sức thi “chuyên”. Vâng, Lê Quý Đôn, ngôi trường danh giá bậc nhất xứ Phan Rang nắng gió này. Dấu ấn khi ấy của hẳn, đây là ngôi trường của những con người, tạm gọi theo teencode là “pờ-rờ”, đẳng cấp lắm cơ mới vào được. Không mộng cao vời, hẳn chỉ nghĩ thi vào cũng tiện lợi việc giao thông, đi học cho gần, hòng thì xem rằng

mượn tạm phòng thi, cũng chả mất gì cả. Hẳn nhớ, đã có dịp làm quen ngôi trường ấy hồi đi thi học sinh giỏi tỉnh năm lớp 9, bất chợt hôm khai mạc hẳn cũng nghĩ chẳng biết có thể không ta sẽ được học tại ngôi trường này, nhưng rồi lập tức lại đẹp phắt đi ngay... Có ngờ đâu, hẳn thực đã là học sinh Lê Quý Đôn, và đã là năm thứ 3 gần bó, nhưng hẳn hiểu hẳn chẳng "pờ-rờ" gì đâu.

Cơ duyên đã đến thật bất ngờ, vẫn nhớ rõ những ngày ôn thi hẳn la liệt nằm trên giường bệnh, và ngày thi vẫn phải bước từng bước khó khăn, đau đớn vào phòng, căn bệnh khớp oái oăm. Ngỡ rằng kết quả đã an bài hẳn hồng, nhưng rồi hẳn

đậu... Không cao, tuyệt nhiên thể cũng đã vượt xa dự tính rồi. Lại là chấp chững, bước chân thấp chân cao, hẳn mang kết quả về khoe với người thân. Oách lắm, cừ lắm! Đến đây hẳn

chỉ hiểu học trường chuyên là một niềm vinh hạnh, là rạng danh, tự hào cho gia đình. Và cứ thế, hẳn là học sinh trường chuyên, dẫu cũng lắm lúc chỉ bản thân tự hiểu, phải lao đao vất vả bao phen với những bài kiểm tra, với từng con điểm để được tiếp tục hiện diện trong ngôi trường này...

Năm tháng trôi đi, thuở ban đầu làm quen đã khuất mờ sau tấm màn thời gian đóng khép. Lớp 10, 11, rồi thì 12. Cứ mỗi năm, nhìn những lớp anh, chị phải rời xa mái trường, lòng hẳn lại cứ không ngớt nôn nao. Hẳn nghĩ đến thầy cô, đã ân cần nâng niu, chỉ dạy, sắp phải xa rời, hẳn nghĩ đến bạn bè rồi mỗi đứa một phương... Mỗi mùa

phượng “chín” đỏ thơm khắp cả sân trường, khắp cả mây trời và nắng hạ chẳng ngọt xuyết xoa, bịn rịn khắc tiền biệt chia ly, đâu đó vang ngân những khúc nhạc buồn, khắp ngôi trường cũng phủ đầy mong nhớ luyến lưu, ngậm ngùi nỗi buồn man mác thê lương, bởi lòng hân buồn lắm, mà “người buồn cảnh có vui đâu bao giờ”.

Đếm đi đếm lại, rồi thì chỉ còn vòn vẹn hơn nửa năm mà thôi. Gắn bó suốt quãng dài, đong đầy tâm trí hân bao những kỷ niệm đẹp để tinh khôi, cái nghĩa cái tình đã quán quýt, phủ vây lấy hân tự bao giờ, cứ nghĩ đến xa, hân lại chẳng tài nào chịu được. Yêu lắm thay mỗi buổi đến trường, dẫu lắm khi lười nhát chỉ muốn nghỉ quách đi cho thông thả giấc ngủ tuyệt vời, dẫu bao lần gục lên gục xuống, mệt lử trong những tiết học... Nhưng hè về mới thấy nhớ, thấy thương. Chẳng đây 3 tháng chia xa

đã vậy, hân không tưởng nổi khi xa hân rồi lòng hân có vồ oà đón đau vì mong nhớ hay chẳng... Năm cuối cấp, năm cuối cấp thật rồi.

Sẽ nhớ lắm Lê Quý Đôn, sẽ yêu lắm mái trường này, nơi đã mang cho hân một thời cấp 3 tuyệt diệu, đã là cái lò, hì hục tận tụy, hun đúc hành trang cho hân vững bước tiến thân trong cuộc đời, chẳng còn là những bước “chập chững” nữa... Và giờ đây, khi viết những dòng này, hân lại nhớ cũng độ này 2 năm về trước, hân đã viết về kỷ niệm khi mới đặt chân vào mái trường Lê Quý Đôn thân yêu trong cuốn tập san mừng ngày Nhà giáo, nay thì chẳng mấy chốc đã sắp xa rồi, cũng lại trong một cuốn tập san hân viết về nỗi lòng hân xuyên xao khi nghĩ đến giờ phút chia ly. Vội, vội vàng lắm thay...

• **NTK**

Chân dung NHÀ GIÁO

- **Nguyễn Võ Anh Thư – 12 Văn**

Cầm bút lên định viết một bài thơ

Chợt nhớ ra nay là ngày nhà giáo

Chợt xấu hổ cho những lần cao ngạo

Thì ra con cũng giống bấy nhiêu người.

Không là danh nhân, nhưng có những con người mà sự nghiệp cống hiến của họ mỗi lần có dịp nhìn lại, ta vẫn nghiêng ngả được công ơn vô cùng lớn lao. Sự lớn lao ấy thực sự sâu và đầy trong trái tim của những con người đã từng là học trò, đã gặp gỡ, đã học tập với những bậc thầy giáo, cô giáo. Thầy cô - người thầy lớn, tấm gương sáng về sức lao động liên miên và hết mình trong trang viết của thầy cho chúng tôi. Người... đã đặt cái tâm nóng hổi của mình lên từng trang sách! Thật đáng quý!

Đi qua thời gian, trải mình với bao thăng trầm, không ít gian truân, không thiếu trở ngại, họ – những người thầy giáo, cô giáo như “giọt sương lặn vào lá cỏ” vẫn tâm niệm chân thật bằng đức hi sinh thiêng liêng, “vẫn long lanh bình thản trước vàng dương”. Những bậc thầy giáo, cô giáo, với tấm

lòng đôn hậu, trong sáng của mình, dẫn dắt chúng tôi vươn lên như những mầm cây căng nhựa, xuyên thủng lớp lớp bùn đất dày đặc để nhô lên đón lấy ánh mặt trời. Thầy cô, người gieo mầm tri thức, chăm chỉ bồi dưỡng hạt giống của mình, chờ đợi thành quả ở tương lai. Một sự hi sinh và tình yêu thương thành thật! Người lái đò vẫn thế, vẫn âm thầm gieo rất vào đời những “giọt nắng nhạt”, tích tụ từng chút một, kết tinh thành thứ ánh sáng đủ sức soi đường cho bao lứa học trò, ngày qua tháng lại, kiên nhẫn vững tay chèo. Mỗi một lượt lái đò sang sông, Người ngụp lặn trong những trang giáo án, đương miệt mài. Mỗi một lượt cập bến, Người lại chuẩn bị cho một hành trình vượt sông ở thế hệ tiếp theo, song Người vẫn dõi theo những thế hệ trước đó, tận tụy và tận tâm. Tôi nhận thấy chu trình của người lái đò kiên tâm ấy, một chu trình với những kinh nghiệm, nỗ lực, lặng lẽ lưu dấu với đời.

Mọi người thường mặc định, nghề Nhà giáo thật “lắm chuyện phiền”. Phải trông thấy, suy ngẫm, mới biết được, nghề giáo quả thực “lắm chuyện”. Người là thầy, thầy của bao thế hệ học trò ; Người là thầy, thầy của sự cống hiến ; Người là thầy, nhưng đồng thời là người cha, người mẹ thứ hai ; Người là thầy đấy, nhưng cũng là bạn nữa ; Người là thầy, nhưng Người cũng là mình... Nghề giáo thật khó tính, người theo đuổi nó mang cả một bầu trời nhiệt huyết, một bầu tâm sự không giản đơn!

Các thầy cô đã gắn bó chặt chẽ với sự nghiệp “trồng người”, lặng lẽ hun đúc bao thế hệ học trò thành chất người lao động. Vì học trò mà cặm cụi viết và viết không ngừng, không nghỉ trang nhật kí của đời nhà giáo. Miệt mài với công việc lặng thầm của người lái đò, cho đến khi kết thúc, Người vẫn muốn viết nữa những trang nhật trình của mình đối với nghề, đối với đời, đối với mỗi đứa học trò đi qua. Cái đức của

người thầy, cái tâm của nghề giáo, với chúng con, thật đáng trân trọng, kính nể.

Một ngày kia ...

có lẽ, con sẽ viết về Người nhiều hơn, trọn vẹn hơn trang nhật kí của Người...

vì con hiểu...

Người chưa bao giờ thôi viết trang nhật kí đời mình...

- **NVAT**

Ơn Thầy

• Nguyễn Bảo Phước – Lớp 12 Văn

Trường tàng mái ngói mọc lên nhanh
Uơm giống xuân vui nở kín cành
Dạy trẻ ngàn người mong trẻ giỏi
Trồng cây trăm họ muốn cây xanh
Tôn sư khuyên trẻ lo rèn nghĩa
Trong đạo nhắc thầy giữ lấy danh
Thầy dạy trăm điều hay. Lẽ phải
Trò chăm tu luyện bước song hành.

- **Nguyễn Thị Thu – LỚP 12 Anh**

Thầy là đóm lửa đã nhen nhóm lên ngọn lửa tâm hồn của chúng em. Thầy là những bậc thềm đá để chúng em bước từng bước tiến lên phía trước.

Trong hành trình cuộc đời, thầy đã làm phong phú tâm hồn em, mở mang trí lực cho em, nhóm lên cho em ánh sáng hi vọng. Cảm ơn thầy, thầy giáo của em.

Đã qua rồi một thời và con đã lớn. Bài học đầu đời con hiểu được thầy cô. Lời giải đáp cho con không còn là ẩn số mà cả tấm lòng thầy quảng đại bao la.

Ở nơi xa theo hương bay của gió, con gửi lòng mình tôn kính đến thầy yêu.

Văn vẫn vì vườn vẫn vương vẫn

* **Trần Thị Phúc Hòa**
– **Tổ Ngữ văn**

Văng vẳng... vẫn ou vơ, vẫn vờ vọt, vẫn vung vút, vẫn vòng vèo, vẫn vẽ vởi... vẫn vớ vẩn.

Vì Vinh, Vần, Vũ, Việt vội vàng, vồ vập, vương vào vẫn... vất vả, viễn vông.

Vặn vẹo...

Vì vậy, vào vườn vẫn... vắng vẻ.

Vẫn vội vàng vẩn vơ, vẫn vội vàng vẫn vơ, vờ vơ!

Và vì vẩn vèo vẫn vất vả.

Vẫn vớ vẻ, vẫn vẫn vũ, vẫn vù vù, vẫn vi vu, vẫn vĩa vai, vẫn vững vàng...

Vàng ! Vẫn vẫn vì vườn vẫn vương vẫn, vì vườn vẫn vớ vẻ, vì vượn vẫn vườn vai !

Về thăm trường cũ

• **Đặng Quang Sơn**
- **Tổ Ngữ văn**

*Con về lại ngôi trường
Mấy mươi năm nằm trong kí ức
Nghe tiếng trống nhịp tim rạo rức
Chuyện ngày xưa...*

*Hoa bằng lăng cứ nở đúng mùa
Bao lần rồi hoa đưa đón?
Có ai không về trường lặng ngắm
Bằng lăng tím đến nao lòng.*

*Con tìm đến chỗ ngồi quen thuộc
Cũng ghế bàn, phấn trắng, bảng đen
Chỉ có khác giờ mình con vào lớp
Bạn bè đâu? mỗi đứa một phương ngàn.*

*Thầy cũng đã già bên giáo án từng trang
Gặp lại nhau con thấy mình thơ dại
Cuộc sống gập ghềnh kéo nhau đi mãi
Lời giảng ngày nào đang sống lại trong con.*

Thầy ơi

Kính tặng Thầy Nguyễn Thanh Niên
- Nguyên GV Trường Đồng Khánh

Tiếng trò ríu rít chào con

Nhắc con nhớ lại thuở còn ấu thơ.

Con đường khi nắng, khi mưa

Tiếng thầy “lúc nhật, lúc thưa” dịu dàng.

Cánh cò ấy vẫn miên man

Tảo tần dệt giấc mơ vàng bên sông.

Oậy mà thầy có biết không?

Con như quên thuở vỡ lòng hôm nao.

Quên câu Kiều, tiếng sóng xao

Quên đi cái thuở đào hào trồng cây.

Thầy mong con nối nghiệp thầy

Để con bước tiếp tháng ngày thầy qua.

Dẫu chưa hát trọn bài ca

Cũng xin làm giọt mưa sa về nguồn.

Ở nơi đó có quê hương

Bao nhiêu kỉ niệm một thời...Thầy ơi.

- Nguyễn Thị Khánh Trang - Tổ Ngữ văn

Thầy tôi

(Tặng Tổ Ngữ văn)

*Tinh mơ thầy đã đến trường,
Đêm về trăng xế vẫn đương miệt mài.*

*Thâm thù Lỗ Tấn, Chu Lai,
Đồn đau Nguyễn Trãi, thương hoài Xuân Hương.*

*Ngân ngờ trên những nẻo đường,
Vất tung con chữ tình nhường cho thơ.*

*Thương tâm rút ruột nhà thơ,
Sợ vàng óng ánh, mong chờ tương lai.*

- **Trần Thị Phúc Hòa - Tổ Ngữ văn**

Viên phấn

*Viên phấn trắng thả hồn trên chiếc bảng
Phấn có nghe nhịp đập trái tim mình
Phấn có nghe rạo rức giấc mơ xinh ?
Cùng thầy - phấn bạc đầu theo năm tháng.*

*Có những ngày say sưa trên bục giảng
Thầy - con thuyền đưa con - khách sang sông.
Phấn - mái chèo khua nước mênh mông
Cho nắng dậy, bông bèo thơm áo trắng.*

- Lưu Công Lương – Tổ Ngữ văn

20-11
MỪNG NGÀY NHÀ GIÁO

MỘT THUỞ NGÀY XƯA

*Cho con về ngâm lại khúc ca dao
Mồng suối thơ ngọt ngào thầy giảng
Hoàng Hạc lâu Thi Tiên tiền bạn
Sông Vị Hoàng thương tiếc Tú Xương.*

*Nhân phẩm thanh cao lão Hạc đời thường
Hạnh phúc cho con đổi bằng cái chết
Thương nàng Kiều tài hoa, bạc mệnh
Lệ Tổ Như ướt đầm mấy trăm năm.*

*Cho con về thuở ấy xa xăm
Hứng cùng thầy hoa phấn rơi bụi giảng
Bon chen trường đời, ngược xuôi năm tháng
Có mấy học trò nhớ lời giảng ngày xưa*

- **Đặng Quang Sơn - Tổ Ngữ văn**

Nhờ ơn Thầy Cô

- Đỗ Thùy Yến Nhi - 12V- K3

*Thời gian trôi tóe thầy thêm sợi bạc
Giáo án nào thấy rõ những lo toan
Bài học đầu thầy đã dạy cho con
Sống yêu thương, buồn đau nên cất giấu*

*Ngày mai đây cuộc đời lạc mất dấu
Tương lai đợi chờ, hạnh phúc - bể dâu
Khi lạc lõng, bơ vơ nơi đất khách
Bài học đầu có nằm lại nơi con ?*

*Bảng đen, phấn trắng, bè bạn, sân trường
Có nằm lại để níu giữ yêu thương ?
Sách đèn gọi những mùa hoa nở rộ
Lời thầy giảng con nguyện mãi mang theo*

S

CHÚC MỪNG NGÀY NHÀ GIÁO VIỆT NAM 20-11

THẦY CÔ

Dòng sông tri thức

- **Nguyễn Hoàng Uyên Nhi - Lớp 10 Văn**

Một đời người – một dòng sông

Mấy ai là kẻ đứng trông bến bờ

Muốn qua sông phải lụy đò

Đường đời muốn bước phải nhờ người đưa

Người lái đò - một cụm từ thật gần gũi nhưng cũng rất cao quý. Những người lái đò ấy đã đưa biết bao lượt khách sang sông, đưa người ta đến những bến bờ mong muốn. Cũng như thầy cô – những người lái đò đã dìu dắt biết bao thế hệ học sinh cập bến bờ tri thức. Con đường bến bờ ấy đầy ắp những chông gai, thử thách nhưng nhờ những tâm huyết mà thầy cô bỏ ra, những miệt mài công sức yêu nghề đã tạo nên sức mạnh kì diệu giúp mọi thế hệ học sinh tiếp bước đến

tương lai. Mỗi thầy cô giáo là một người lái đò cần mẫn. Khi năm học kết thúc cũng chính là lúc những chuyến đò bắt đầu cập bến. Một chuyến đò với biết bao công sức và tâm huyết. Một chuyến đò chở đầy ắp những tri thức, tình cảm mà thầy cô đã gửi gắm vào lũ học trò thân thương. Cúng em biết rằng đó là những giọt mồ hôi, nước mắt của các thầy cô. Tình yêu thương vô bờ ấy chúng em sẽ luôn trân trọng và cất giữ mãi trong tim.

Những “người chèo đò” không những mang lại cho chúng em những tri thức mà còn truyền đạt, dạy dỗ cho những đạo lý làm người. Những bài học hay trong cuộc sống và những ý nghĩa triết lý sâu sắc. Mỗi bài học về kiến thức đều chứa đựng những bài học về cách làm người, về cách sống sao cho xứng đáng. “Thầy cô” – hai tiếng giản đơn nhưng sao thật thiêng liêng cao quý. Hai tiếng ấy có lẽ sẽ gắn liền với học sinh chúng ta suốt quãng đời đi học. Đó là những người dạy dỗ, dìu dắt ta trong quá trình dài. Những bài học tưởng chừng như đơn giản ấy sẽ là hành trang vô cùng quý giá để chúng ta bước chân vào đời đầy tự tin và hi vọng.

Không chỉ vậy, nói đến thầy cô là nói đến tình yêu thương vô bờ bến dành cho học trò . Lũ học trò nghịch ngợm, lảm nhảm đôi lúc làm thầy cô rất tức giận, Nhưng không vì vậy mà tình cảm cô trò vơi bớt đi. Ngược lại lúc nào nó cũng thường trực chứa đựng đong đầy cùng với tâm huyết nhà giáo.

Thầy cô kính mến! Ngày 20-11 đang đến gần. Dù không biết làm gì để đáp lại công ơn lớn lao ấy nhưng chúng em xin gửi đến thầy cô những lời tri ân sâu sắc nhất . Chúng em sẽ cố gắng học tập thật tốt. Dù sau này trên con đường chúng em còn lắm phong ba bão táp , chúng em vẫn luôn vững tin bước qua vì lũ học trò này biết rằng, ở một nơi nào đó thầy cô vẫn mỉm cười dõi theo và thầm chúc chúng em thành công:..

Thời gian ơi xin dừng lại dừng trôi

Cho chúng con khoan tay cúi đầu lần nữa

Gọi tiếng thầy với tất cả tin yêu...

Cảm nhận

VỀ MÁI TRƯỜNG

• Nguyễn Anh Thư - Phạm Thị Thiên Thư
- Lớp 10 Anh

Nhưng sự thật thì làm sao có thể thay đổi?! Mặc dù không muốn nhưng vẫn phải tạm biệt mái trường cùng với thầy cô và bạn bè. Bước vào cấp trung học phổ thông, bắt đầu một chặng đường dài với

Kết thúc những tháng năm học tập và chơi đùa

dưới mái trường Trung học cơ sở mến yêu. Có lẽ trong mỗi con người chúng ta ai cũng có ít nhiều những thứ gọi là kỷ niệm. Tôi cũng thế và tôi chẳng muốn phải xa ngôi trường này một tẹo nào.

nhiều khó khăn thử thách phía trước, tôi băn khoăn không biết nên chọn trường nào là phù hợp. Cả bố mẹ và các anh chị của tôi đều bảo rằng Lê Quý Đôn là một ngôi trường tốt và họ thực sự rất muốn tôi thi vào đây. Nhưng tôi chỉ muốn thi vào một trường huyện như thế đã là quá đủ, bởi vì tôi sợ mình không theo kịp các bạn, sợ

mình sẽ đứng chót lớp. Hơn nữa, tôi là một con người không có nhiều những ước mơ, hoài bão như các bạn khác, thực sự mà nói, đối với tôi tương lai là một cái gì đó xa vời lắm và cũng chắc gì tôi sẽ với được tới đó một cách gọi là "như mong đợi". Vì thế, có gì tôi phải ép bản thân mình thi vào một ngôi trường mà mình chẳng có chút ấn tượng. Ấy vậy mà cuối cùng, tôi cũng đã chọn nó. Bởi lẽ tôi không nỡ nhìn thấy bố mẹ thất vọng, khi họ đã đặt trọn niềm tin vào tôi. Tất cả chỉ là vì "chữ hiếu". . . Tôi nghe tin mình đậu vào trường mà tâm trạng cứ như ngày không có bình minh. Một cảm giác buồn hiu vì nhớ bạn cũ, lo lắng vì chẳng biết trong những tháng ngày nữa tôi sẽ như thế nào. Mọi thứ đều quá lạ lẫm đối với tôi. Thế nhưng không có gì là không thể cả. Sau một tháng học tập ở đây, tôi chợt nhận ra mình đã yêu trường từ lúc nào chẳng hay. Những kỷ niệm đầu đã để lại trong tôi khá nhiều ấn tượng đẹp đẽ, những thứ mà trước đây tôi

chưa bao giờ nghĩ đến. Trường tôi không đẹp và rộng như những ngôi trường cấp ba ở các thành phố lớn. Nhưng thiết bị vật chất được trang bị khá là đầy đủ và tiện nghi, cùng với đội ngũ giáo viên dày dặn kinh nghiệm, nhiệt tình, hết lòng vì học sinh. Mọi người hòa đồng, thân thiện, đối xử với nhau như anh em một nhà. Một môi trường học tập và rèn luyện tốt để hình thành một nhân cách tốt. Đối với tôi, tôi chẳng cần gì hơn thế nữa? Giờ đây tôi cảm thấy rất hài lòng và sẽ phải tiếc nuối rất nhiều nếu như lúc đầu tôi không chọn trường này. Tự nhủ "Cần phải cố gắng nhiều hơn nữa!". Điều làm tôi nhớ nhất chính là lần đầu tiên bước vào trường, nó khiến tôi phải thay đổi quan điểm nhìn nhận của mình. Một sự ngỡ ngàng, hồi hộp, nhìn đâu tôi cũng chỉ thấy lạ và thấy lo sợ vô cùng. Ôi! Cái cảm giác đó, tôi đã trải qua một lần khi ngày ngày đầu tiên bước chân vào cấp hai. Và giờ đây khung cảnh ấy lại tiếp tục tái diễn, nhưng sự lo lắng và

bồn chồn đó chẳng có chỗ dừng chân lâu, nó vội tan biến khi tôi được gặp gỡ và tiếp xúc với các bạn. Tuy trước đây chưa quen biết nhau nhưng mọi người đối xử với nhau rất tốt, hỏi han, quan tâm đến nhau khiến cho tôi cảm thấy an tâm được phần nào. Tôi cảm thấy rất xúc động. Nhà trường còn tổ chức cho các anh chị lớp trên giao lưu với học sinh mới vào trường. Sự dẫn dắt của các anh chị khiến tôi thêm phần khởi. Từ giây phút ấy, tôi thấy yêu hơn ngôi trường cấp ba của mình yêu tất cả những gì tôi có tại ngôi trường này. Không chỉ là một môi trường học tập, rèn luyện nhân cách mà còn có cả tình yêu thương, sự dịu dàng tận tình của tất cả mọi người. Có thể nói rằng: Đây là ngôi nhà thứ hai của tôi. Mỗi ngày đến trường, được hòa mình trong sự phấn đấu học tập không ngừng nghỉ, cùng với sự che chở ấm áp

của mọi người như anh em dưới mái nhà chung, tôi thấy lòng mình ấm lên, thoáng có chút gì đó gọi là rất hạnh phúc. Từng ngày cứ trôi qua như thế, nhẹ nhàng mà đậm ấm, tôi cảm nhận mọi thứ thật quý giá. Nếu như một ngày nào đó tôi không còn cái cảm giác thân quen ấy, tôi sẽ buồn lắm! Ba năm học ở đây không phải là khoảng thời gian dài. Nhưng tôi sẽ cố gắng thật nhiều để trong khoảng thời gian lưng chừng đó, tôi có thể cảm nhận hết cái thứ của cái quý giá mà đồng tiền không thể hoán đổi được một cách hạnh phúc nhất. Cố gắng hoàn thành tốt bậc cuối của một người học sinh như bố mẹ tôi mong đợi. Biết đâu sau này những kỷ niệm đẹp đẽ, khó phai mờ ấy lại là hành trang để tôi vững bước trên con đường đời đầy chông gai và thử thách !

• **NAT-PTTT**

Thức đêm

• Trần Linh Chi - Lớp: 12V-K4

Có những việc tưởng như bình thường đến tầm thường nhưng lại rất vĩ đại và Thức đêm nằm trong số đó.

Thức đêm để biết thời gian không bao giờ ngừng lại, để mỗi người chúng ta biết nâng niu trân trọng những phút giây đang có.

Thức đêm để biết rằng ta còn khỏe mạnh và tồn tại, bởi còn có biết bao người trên thế giới không sống nổi qua đêm nay.

Thức đêm học bài để biết rằng ta còn may mắn hơn nhiều bạn nhỏ khác, cũng thức đêm nhưng phụ giúp gia đình hay thức đêm trong nỗi sợ hãi vì chiến tranh, bệnh tật...

Thức đêm để thấu hiểu nỗi vất vả của những người lao động, vì hoàn cảnh phải làm việc trong đêm, để sống có ý nghĩa hơn.

Thức đêm để chứng tỏ rằng ta giàu nghị lực, vì nếu không có nghị lực, ta không thể chiến thắng cơn buồn ngủ luôn chờ chực cơ hội hạ gục ta.

Và cuối cùng, hãy thử thức đêm để biết bạn và tôi, chúng ta đồng cảm./

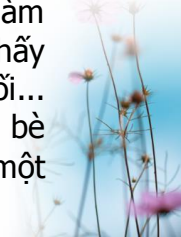
NGƯỜI NÂNG NHỮNG BƯỚC CHÂN ĐẦU TIÊN

- **Nguyễn Thị Hải Yên**
– **Lớp 10H**

Từ lúc sinh ra cho đến ngày khôn lớn con luôn có mẹ ở bên chăm lo, nuôi nấng tới khi đến trường. Ngày đầu tiên bước vào lớp học con đã nhận ra rằng con còn có cô. Cô và mẹ là những người đáng kính nhất trong lòng con bởi lẽ "Lúc ở nhà mẹ cũng là cô giáo, khi đến trường cô giáo như mẹ hiền". Tiếng nấc đầu tiên khi con đi nhà trẻ mà không có mẹ ở bên con đã khóc, khóc thật nhiều. Những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt thơ ngây đầy sự hoảng hốt, nhưng như một phép lạ diệu

kì khi cô ôm con vào lòng đón con vào lớp, con òa lên nước nở trong vòng tay cô để rồi giờ đây con nhận ra rằng ngày đó con cần sự che chở của cô biết nhường nào. Trong cuộc đời của mỗi người, chắc ai cũng từng đến trường để tiếp thu những kiến thức, những điều mới mẻ mà thầy cô và bạn bè mang lại. Ngôi trường, nơi ươm những ước mơ, nơi để lại biết bao nhiêu là kỷ niệm vui lẫn kỷ niệm buồn của thời áo trắng - một thời để nhớ một thời để thương. Bước vào lớp học mới, bạn bè, thầy cô, chuyện gì cũng mới, đã làm cho bản thân mình cảm thấy lúng túng, rụt rè bối rối... Trong đầu suy nghĩ, bạn bè ở đây sẽ nhìn mình với một

ánh mắt khác lạ, không thiện cảm. Nhưng ngược lại các bạn ở đây rất hồn nhiên, giúp đỡ tôi vào lúc khó khăn nhất, các bạn đã đến hỏi thăm, tâm sự, sẻ chia những chuyện trong lớp, tuyệt vời vô cùng tập thể lớp thân thương 10H. Thầy cô là những người đã nâng những bước chân đầu tiên cho chúng con, người đặt những viên gạch đầu tiên xây nên trong con một nền tảng vững chắc để đón nhận bao điều mới lạ. Thầy cô đã gieo những ước mơ trong tâm hồn chúng con và rồi những hạt giống ấy đã được nuôi lớn bằng chính tình yêu thương mà thầy cô dành cho học trò. Có thể kể sao hết, kể sao hết được tấm lòng thầy cô, biết bao ánh đèn

vẫn thức trong đêm khuya khi cô miệt mài bên trang giáo án, biết bao giọt mồ hôi lấm tấm trên vầng trán người thầy đang say sưa giảng bài trong những trưa hè oi ả. Mùa đông lạnh giá nhìn lũ học trò với một manh áo đến trường cô quay đi lau vội giọt nước mắt đang lăn nhòe trên má. Trải qua bao gian nan vất vả cô vẫn luôn theo sát để động viên, dìu dắt học trò. Khi vấp ngã là lúc con tuyệt vọng nhất và thầy là người đã bên con tiếp thêm sức mạnh, niềm tin cho con vững bước. Thầy cô là người chèo lái con đò đưa chúng con vượt qua bao sông sâu, sóng cả để đến bến bờ vinh quang. Biết bao mùa thi đã qua, biết bao thế hệ học trò đã trưởng thành đi xa muôn phương nhưng trong lòng chúng con luôn hướng về nguồn cội, về người thầy đã dạy cho con những nét bút đầu tiên, nhớ về cô người đã cho con cả hành trang là kho tàng tri thức. Thầy đã dạy cho con biết bao điều, dạy cho con biết yêu thương mẹ - người một nắng hai sương

cho con nên người, kính trọng cha - người nhọc nhằn nuôi con khôn lớn, để từ đó con biết yêu thương tất cả. Biết quý trọng, nâng niu từng hạt thóc vàng là kết tinh của bao giọt mồ hôi mặn chát. Biết thương những bóng ai đang lặn lội trên những cánh đồng sâu, yêu từng bến nước, con đò và những ngã đường quen thuộc. Thầy đã dạy con biết yêu thương hôm qua và cả ngày hôm nay nữa. Không những cho con tình yêu cuộc sống mà thầy còn cho con cả sức mạnh, trí tuệ và tài năng. Nếu không có thầy làm sao con có được như ngày hôm nay, bên thầy con đã học được thật nhiều điều, khám phá thêm những điều mới lạ. Ngày mai thôi là con bước đi xa trường đến một chân trời mới mà ở đó chỉ mình con phải sống, học tập bước vào cuộc chiến không ngừng nghỉ nhưng con biết rằng thầy ở lại vẫn luôn dõi theo con từng ngày bởi con luôn là cánh diều bay

cao trên bầu trời xanh và thầy mãi là ngọn gió đưa cánh diều bay cao, bay xa mãi. Công ơn của thầy suốt đời con không quên. Công ơn như trời biển của thầy con không bao giờ có thể đền đáp hết nhưng chúng con xin hứa sẽ luôn nỗ lực hết mình trong học tập cũng như trong cuộc sống, sẽ luôn nhớ lời thầy cô dạy để không phụ lòng mong mỏi cũng như có thể đền đáp một phần nào đó công ơn của thầy. Dù có đi đến bất cứ nơi đâu hay ở bất cứ cương vị nào chúng con vẫn sẽ luôn nhớ và tự hào về mái trường THPT chuyên Lê Quý Đôn yêu dấu, ở nơi đó luôn có các thầy, các cô vẫn luôn dõi theo con từng ngày và đã cho con bao bài học và bài học quý giá nhất suốt đời con ghi nhớ đó chính là bài học làm người.

• **NTHY**

•

NGHĨ VỀ THẦY

• **Bùi Ngọc Xuân Giao - Lớp 12 Lý**

“ Ngày ngày cắp sách đến trường
Cơm cha áo mẹ tình thương cô thầy ”

Lời thơ như vang vọng trong tâm hồn mỗi con người. Khi sinh ra, cha mẹ cho ta hình hài, dáng đứng, cho ta dòng sữa mát lành và nuôi ta lớn lên. Rồi cuộc đời lại bước sang một hướng đi mới khi ta cắp sách đến trường, cho ta những người cha, người mẹ thứ hai, nơi đó dòng sữa ngọt chính là nguồn tri thức và lời cha dạy, là lời thúc giục, vẫy gọi ở ngoài kia khơi xa của cuộc đời.

“ Bao la như tình mẹ - Ấm áp như tình cha ” là tấm lòng của thầy cô giáo, người đã dìu dắt chúng ta từ những bước đầu tiên đến trường cũng chính là những bước đầu tiên ta thực sự bước vào cuộc đời rộng mở. Và trong hành trang của mỗi chúng ta trong suốt cuộc đời, chắc rằng ai cũng mang theo những kỉ niệm không thể nào quên của những năm tháng học trò, nơi có thầy cô, những người đưa chúng ta đến những khát vọng, hoài bão tươi đẹp của cuộc đời. Nếu được ví nghề dạy học như một bản nhạc thì Thầy Cô sẽ là

nốt trầm xao xuyến, êm đềm nhưng sâu lắng lòng người. Nếu là một nhạc cụ thì họ là sáo diều vi vu, thổi những giai điệu nhẹ nhàng, khó quên. Nếu là không gian vũ trụ, họ như một cơn gió nhẹ thoảng qua, âm thầm mang yêu thương vang vọng mãi cuộc đời của mỗi con người chúng ta. Nghề giáo được ví như nghề lái đò và thầy cô là những người đưa đò. Những chuyến đò âm thầm chở từng lớp người, từng lớp học trò ngày ngày đến bến mới. Con đò cứ lặng lẽ theo dòng thời gian mang người lữ khách đến nơi họ cần đến. Trên con đường bến bờ ấy không phải lúc nào cũng bằng phẳng, đôi khi họ gặp phải sóng dữ, khó khăn, trở ngại. Vì tình thương yêu bao la của chính mình như ngọn lửa ấm áp sưởi ấm trái tim đã giúp người lái vững tay chèo tiếp tục chèo lái.

Chúng con lớn lên từ chính tâm hồn của mẹ, sự dịu dàng của cha, sự thương yêu của mọi người xung quanh và chính từ sự tận tâm của thầy cô, những người kĩ sư của tâm hồn đã bồi đắp cho tâm hồn chúng con hướng đến chân thiện – mỹ, đến với những khát vọng đẹp đẽ của cuộc đời. Bởi vậy, với bất kì một cô cậu học trò nào, thì thầy cô chính là những người cha, những người mẹ hiền luôn sát cánh và bước theo những chặng đường mà chúng con đi qua. Có những điều không thể diễn tả thành lời, có những niềm chôn sâu trong tâm.

*" Thời gian qua mùa thu nay có khác
Bao chuyến đò qua chốn ấy sông sâu
Nghĩa thầy cô một đời không trả hết
Dấu đời con qua mấy nhịp cầu"*

• **BNXG**

Tiếng lòng

• Phạm Thị Như Ý - Lớp 12 Hóa

Một chiều đầy mây, trời âm u với những cơn mưa lất phất, nhẹ rơi trên đất mẹ quê tôi – Ninh Thuận. Hòa cùng tiếng mưa rơi, những câu hát mộc mạc, chân thành nhưng cũng quá đỗi quen thuộc từ một sáng tác của nhạc sỹ Nguyễn Nhất Huy được cất lên nhẹ nhàng sâu lắng: “dù năm tháng vô tình trôi mãi mãi, tóc xanh bây giờ đã phai. Thầy vẫn đứng sân trường năm ấy, dõi

theo bước em trong cuộc đời. dẫu đếm hết sao trời đêm nay, dẫu đếm hết lá mùa thu rơi. Nhưng ngàn năm làm sao em đếm hết công ơn người thầy...”. Giai điệu bài hát ấy ngân vang cả không gian, gieo vào lòng người bao cảm xúc băng khuâng khó tả. Dường như, nó khiến tôi bồi hồi xao xuyến về một điều gì đó. Trong tôi chợt dâng lên một cảm xúc nuôi tiếc. Tôi lặng nghĩ về thời gian đã qua. Và bất chợt...lặng im ! Lặng im trước

dòng hoài niệm đang ùa về vội vã. Những kỉ niệm đẹp của một thời áo trắng cắp sách tới trường, kỉ niệm khó phai về những bước đi và trải nghiệm đầu đời trong suốt mười mấy năm qua. Nhưng nó cũng đủ để tôi cảm nhận được công ơn to lớn của những người lái đò thầm lặng – thầy cô – hai tiếng gọi thiêng liêng.

Trước đây, bây giờ và mãi mãi, tôi luôn thầm cảm ơn và trân trọng đối với tất cả những người làm nghề cao quý, những con người mang trong mình sứ mệnh cao cả - trồng người. Thời gian cứ thấm thoát đưa thoi, giờ tôi đã là học sinh lớp 12 rồi, đã là anh chị cuối cấp. Nhanh thật, 12 năm với biết bao nỗ lực, gấn bó...có thành công, có hạnh phúc những cũng không thiếu thất bại và những giọt nước mắt hối tiếc về những điều chưa đạt được. Tôi biết rằng, đằng sau tôi trên những chặng đường lắm chông gai và hạnh phúc

ấy không thể thiếu vắng hình bóng người thầy. Người luôn đồng hành sát cánh, nâng đỡ tôi. Giờ đây, tôi muốn gửi đến tất cả các thầy cô lời cảm ơn, tri ân nhất để bày tỏ lòng biết ơn của mình.

Thầy cô không chỉ là người truyền đạt kiến thức để chúng con cảm nhận sâu hơn, về những điều kì diệu của thế giới bên ngoài, vun đắp trong con những tình cảm yêu thương con người và tình yêu quê hương đất nước mà thầy cô còn là người cha, người mẹ thứ hai trong cuộc đời chúng con. Người luôn sẵn sàng lắng nghe những tâm sự của học trò giúp chúng con giải gỡ những thắc mắc ở cái tuổi bắt đầu trưởng thành. Người

cho con những tiếng cười hồn nhiên, tạo sự thân thiện, gần gũi với con trong từng giờ học căng thẳng. Mang đến cho con những bài học có ý nghĩa "vàng ngọc" trong lời dạy của người. Người nâng đỡ con trên bước đường tiến tới ước mơ. Công ơn của thầy cô quả thật lớn lao biết dường nào. Thế nhưng có lúc chúng con đã làm người phải buồn lòng vì những tiết học thụ động, thiếu nghiêm túc, những lần không chuẩn bị bài trước khi đến lớp. Chúng con cảm nhận được từ đôi mắt của người một nỗi buồn xa xăm thất vọng về những đứa học trò. Nhưng người không la mắng hay nói nặng chúng con mà vẫn âm thầm dạy bảo, khuyên răn, uốn nắn chúng con nên người. Thầy cô ơi chúng con xin lỗi Người.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi, thầy cô tóc đã bạc màu nhưng tình yêu của người sẽ còn mãi với thời gian, sẽ con mãi trong trái tim và tâm khảm của lớp lớp học trò. Chúng con biết, người đã

phải vất vả sớm hôm với những trang giáo án để mang đến những bài học hay, những kinh nghiệm quý. Người đã hi sinh gần cả cuộc đời để dõi theo từng bước chân chúng con trên con đường chinh phục tri thức, dạy chúng con không được nản lòng mà cần biết nhẫn nại trước mọi khó khăn. Hơn thế nữa thầy cô còn là chỗ dựa vững chãi cho chúng con khi vấp ngã. Cảm ơn thầy cô đã dạy dỗ chúng con nên người. Cảm ơn những chuyển động thầm lặng mà người đã gieo lãi để cho chúng con cập bến bờ tri thức. Trong yêu thương thầm lặng, thầy cô vẫn dõi theo sự lớn lên của chúng con – những đứa con không phải do mình sinh ra. Nhưng thầy cô đã cho chúng con hiểu thấu đáo và cảm nhận sâu sắc được ý nghĩa về tình thầy trò thiêng liêng, cao cả, đầy ắp tình cảm ấm áp cũng như sự kì vọng to lớn mà người đã đặt niềm tin nơi con. Trong niềm hạnh phúc ngọt ngào, vô biên ấy, chúng con thầm cảm ơn người.

Rồi mai đây – một ngày không xa, chúng con – những học sinh khối 12 sẽ phải tạm biệt nơi này, rời xa mái trường dấu yêu, xa tiếng trống trường rộn rã trong buổi lễ khai giảng ngày nào, xa bạn bè thân thương, xa thầy cô thân yêu, phải nói lời chia tay với những cánh phượng hồng đỏ thắm kỉ niệm, với những tán xa-kê rợp bóng sân trường. Chúng con sẽ thấy hối tiếc về một thời mộng ước đã qua và ước muốn được ở lại nơi đây để nghe tiếng giảng bài, tận hưởng những giờ ra chơi nhộn nhịp... “nếu có ước muốn trong cuộc đời này...” nhưng không thể. Trước mắt, chúng con sẽ phải đối mặt với những lo âu, bộn bề thi cử và con dài lắm những chông gai phía trước. Nhưng những kỉ niệm về người thầy nơi mái trường THPT chuyên Lê Quý Đôn sẽ luôn sống mãi trong tâm trí con. Tất cả

những điều đó con luôn cất giữ trong trái tim mình để xứng đáng với những gì mà thầy cô đã dành cho con. Con nguyện sẽ cố gắng học tập thật tốt để trở thành người hữu dụng mai sau.

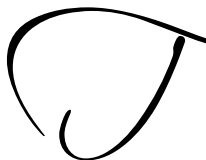
Ngoài trời mưa đã tạnh dần nhưng những lời ca ngọt ngào về công ơn người thầy vẫn vang lên đều đặn nhịp nhàng, lắng đọng trong căn phòng nhỏ. Nơi xa xôi ấy con hằng mong sức khỏe và hạnh phúc luôn đến với thầy cô, để người viết tiếp câu chuyện “cổ tích của những người đưa đò” – những người đã âm thầm lặng lẽ đưa bao thế hệ sang sông cập bến tương lai. Và Người chính là nhân vật trong câu chuyện cổ tích ấy.

CÒN MÃI VỚI THỜI GIAN ...

- **Đỗ Nguyễn Đức Phương**
Lớp 12 Toán 1

ất cả những điều đó tôi sẽ không lưu giữ trong ký ức đâu. Tôi sẽ cất giữ trong trái tim mình để dù bao năm tháng có trôi qua đi nữa, dù tuổi già có làm tôi lú lẫn thì chúng vẫn ở đó, vẫn nguyên vẹn như thuở nào. Trong lạnh và ấm áp. Đến giờ phút này đây, tôi không còn biết phải nghĩ tới điều gì nữa. Chỉ cần tưởng tượng ta trong đầu những điều sẽ xảy đến: tiết học cuối cùng, ngày tổng kết, lễ ra trường,... là lòng lại đau thắt đến lạ. Mái trường yêu dấu ngày nào, giờ chỉ còn lại kỷ niệm...

"Ngày mai xa nhau rồi

Trường mến thương xa rồi..."

Xa – nghe từ đó mà thấy lòng trống rỗng. Mới đó mà đã ba năm trôi qua, thời gian bay vút vô tình tựa gió, chẳng chờ đợi ai bao giờ. Tôi nhớ mãi ngày bước vào ngôi trường trung học phổ thông, khi đó tất cả đều lạ lẫm, tất cả đều mới mẻ. Và rồi bạn đến ngồi bên tôi, lắng nghe điều tôi nói.

Kể từ giây phút đó, tôi biết mình đã trở thành một phần, dù rất nhỏ bé, của “tổ ấm” mới này. Ngày bé thơ còn nhớ, ta cùng bên nhau tới trường, vào trong lớp học mến thương bạn bè. Lớp Toán chúng mình, lũ học trò “nhất quỷ nhì ma”, chẳng đứa nào giống đứa nào. Cảm giác thật buồn khi ta không còn ở bên nhau. Cảm giác thật hụt hẫng khi nhìn tấm ảnh thiếu đi dù chỉ một thành viên. Từ khi nào chúng ta trở thành một khối không thể tách rời nhau? Yêu lớp mình – yêu trọn vẹn cả nhà. Làm sao tôi có thể quên được... Chẳng còn cơ hội nào để nghe thấy tiếng cười, giọng nói của các bạn thường xuyên, chẳng còn cảnh các bạn đùa giỡn nhau một cách vui vẻ, đậm chất học trò...

Xa là nhớ. Nhớ giọng nói chan chứa bao tình cảm mà thầy cô đã giành cho chúng tôi mỗi khi giảng bài. Nhớ ánh mắt trìu mến mỗi giờ lên lớp. Liệu đó có phải là cơn ác mộng khi một sớm tinh dậy bỗng dưng thấy mình không còn là người học trò nhỏ mà thầy cô đã chấp cánh ước mơ.

Thèm một lần được ngồi trong lớp học, thèm một lần đùa giỡn với nhau trong giờ ra chơi, thèm một lần lặng yên nghe thầy cô giảng bài. Nhưng sao chúng “đắt giá” đến thế? Tôi biết mình sẽ chẳng thể quay trở về ngày xưa ấy nữa rồi, dù có trả bao nhiêu vàng bạc châu báu đi nữa. Hè về phượng buồn, tiếng ve cũng buồn, nghe trong tim sao thiết tha. Quá khứ là thứ gì đó đẹp để nhưng xa vắng. Những người bạn thuở thiếu thời, những thầy cô hằng yêu quý, những kỷ niệm của tuổi học trò, có bao giờ ta muốn quên đi ?

Mùa hè ở khắp nơi nơi, bao nhiêu người bạn sắp phải chia tay nhau? Bao nhiêu lớp học giờ đây sẽ chỉ còn là quá khứ. Tôi buồn, và các bạn cũng buồn. Chúng ta dù ở phương nào, đều sẽ thấy luyến tiếc khi phải rời xa dãy bàn ghế, rời xa phòng học thân quen,... Những tích tắc cuối cùng, những ngày bên nhau đang dần trôi đi. Bao nhiêu ngày bên nhau không đủ để nói hết những gì mình muốn nói, không đủ cho những giây phút vui vẻ mà chúng kể bên nhau. Chính vì vậy

...

“Nào bạn ơi đến đây, cùng nắm tay

Cho nỗi buồn xa cách ngừng lại

Cùng bên nhau tình bạn mãi tươi sáng

Sẽ mãi mãi không bao giờ phai

Cho những ngày buồn tan biến hết

Cho thầy cô...

Cho mái trường...

Cho bạn và cho tôi...”

Nhật ký ...

- **Nguyễn Thị Cẩm Tiên - Lớp 10 Văn**

T

rời về khuya, những giọt mưa rơi mỗi lúc một nhanh hơn, trong căn phòng nhỏ, một con nhóc vẫn đang cặm cụi bên bàn học với những trang nhật ký cuối ngày. Đã lâu rồi, nó chưa viết nhật ký

Nó thò người nhìn ra cửa sổ, ngắm những giọt mưa rơi đều đều trên tán lá, lòng nó chợt buồn rồi cảm thấy khôe mắt mình cay cay, có lẽ nó đang khóc từ ngày vào học đến giờ, nhịp sống của nó dường như nhanh hơn: sáng đi học chiều đến lớp học thêm, tối làm bài tập, học bài, chuẩn bị bài cho ngày mai rồi đi ngủ. Hầu như ngày nào cũng thế, nó cảm thấy mệt mỏi và áp lực. Nhiều lúc nó tự hỏi “ Có phải nó đã sai khi đăng ký vào trường chuyên không?” Nó nhớ, có một lần cô Trang đã nói: “ Một khi đậu vào trường chuyên thì đồng nghĩa với việc các em đang ở dưới nước. Vì vậy, để tồn tại, các em chỉ có con đường là “ phải bơi ”, nếu không là các em sẽ bị tụt ra xa và sẽ chết ”. Trước đây

nó từng nghĩ chỉ cần nó yêu môn Văn thì nó sẽ học tốt trong môi trường này. Nhưng hình như nó sai, bởi ngoài tình yêu đó, nó chẳng có gì. Nó học không giỏi, cũng chẳng siêng năng, nó luôn khép kín và khó hòa nhập với bạn bè. Nó là đứa sống nội tâm, ít khi thể hiện những gì mình nghĩ ra ngoài. Bởi thế, ngoài nhỏ bạn thân, hiếm khi thấy nó nói chuyện với ai nhiều hơn hai câu.

Tuy thế, nó luôn quan sát các bạn trong lớp. Nó ngưỡng mộ bạn Bích thư bởi sự tự tin khi đứng trước đám đông và khả năng nói tiếng anh rất tốt. Nó thầm nể phục nhỏ ngồi cùng bàn, tuy hoàn cảnh gia đình khó khăn, nhưng bạn ấy không nản chí, luôn tìm tòi, học hỏi và phấn đấu trong học tập. Nó muốn được như lớp trưởng và thủ quỹ, họ lúc nào cũng sôi nổi, vui vẻ, luôn tạo cho lớp những tiếng cười sảng khoái sau những tiết học đầy căn thẳng. Còn nó thì sao, một con nhỏ hậu đậu, chậm chạp, gương mặt lúc nào cũng nhăn nhó (mà mẹ nó thường bảo là chẳng bao giờ thấy được mùa xuân), nó luôn bị quan và dễ chán nản.

Thật sự, nó cảm thấy lo sợ. Nó sợ sẽ không theo kịp các bạn. Nó sợ mình bị đơn độc, lạc lõng giữa mọi người. Nó sợ cha mẹ thất vọng nếu một ngày nó ra khỏi lớp chuyên.

Tuần trước, nó bị mất xe đạp điện. Đó là phần thưởng cho sự phấn đấu bốn năm học sinh giỏi của nó. Nhà nó chẳng khá giả gì, vì vậy, việc mua xe mới cho nó là điều không tưởng. Vội lại, gần đây kinh tế nhà nó không được ổn định, nó không thể đòi hỏi ba mẹ, ba mẹ đã phải lo nghĩ cho nó rất nhiều, nó không muốn tăng thêm gánh nặng cho họ.

Hôm nay đến lượt nó viết nhật ký lớp, kết thúc buổi học tối sớm hơn mọi ngày, nó rút từ trong cặp ra một quyển sổ màu đen bên trên là dòng chữ “ Nhật kí 10 văn”. Nhìn quyển nhật kí, nó vô cùng tò mò và thoáng chút hồi hộp. Nó không biết mọi người viết những gì? Có nói gì về nó không? Lật từng trang nhật ký, đọc những dòng tâm sự của các bạn, nó chợt hiểu ra một điều: “ Trước giờ, nó chỉ nhìn cuộc sống bằng một màu đen mù mịt mà không nhận ra cuộc sống vẫn còn màu trắng tinh khôi, màu hồng yêu thương, màu xanh hi vọng ” Nó hiểu rằng, trong cuộc sống,

chẳng có ai là hoàn hảo và mọi người luôn cố gắng để hoàn thiện mình hơn,. Vậy mà nó làm ngược lại.

Đọc xong quyển nhật kí, nó đã hiểu ra được rất nhiều điều. nó cảm thấy tự tin

trong học cuộc sống hơn. Đặc biệt nó tâm đắc, nhất là khẩu hiệu của bí thư, “ YOLO- you only one” (Bạn chỉ sống một lần trong đời). Nó bắt đầu viết nhật kí. Nó quyết định sẽ thổ lộ hết tâm sự của mình để chia sẻ cùng các bạn và cũng để các bạn hiểu rõ nó hơn. Nó sẽ nhờ một bạn nào đó trong lớp lập cho nó một các nick Face book để trao đổi với bạn bè về học tập hoặc tán gẫu, tâm sự lúc rảnh rỗi. (Thú thật nó chẳng biết gì về mấy vụ này, nên chắc phải học dần dần. Dừng là lạc hậu ! Khen gì !)

Nó sẽ thay đổi. Nhất định. Cuối nhật kí nó viết: “ Trong cuộc sống đôi khi có những điều không được như ý muốn của chúng ta. Nhưng thay vì cứ than trách, kêu ca, tại sao chúng ta không nghĩ sự việc theo hướng tích cực hơn, tốt đẹp hơn. Lúc đó, bạn sẽ thấy may mắn và hạnh phúc luôn mỉm cười với chúng ta”. Đó là một bài học lớn, có ý nghĩa sâu sắc đối với

nó. Đó là những suy nghĩ tích cực và cũng là thay đổi đầu tiên của nó. Bên cạnh đó, nó sẽ học cách “ sống chậm lại , nghĩ khác đi, yêu thương nhiều hơn”. Nó sẽ sắp xếp lại thời gian biểu, dành một ít thời gian để phụ giúp mẹ công việc nhà, tự nấu một bữa ăn cho gia đình, đến thư viện đọc sách, quan tâm đến việc học của nhóc em hơn.

Nó thật sự cảm ơn thầy Thạch, người đã khởi xướng cho lớp nó viết nhật kí. Nhờ vậy, nó hiểu các bạn trong lớp mình hơn, giúp nó tự tin hơn trong cuộc sống, nhìn cuộc sống bằng đôi mắt khác. Nó không chắc nó thực hiện được những gì nó nghĩ, nhưng từ nay, mỗi sáng thức dậy, câu đầu tiên nó nói là : “ I Will try my best ”. Một người nào đó đã nói rằng; “ Người bi quan chỉ nhìn thấy li nước đã vơi đi một nửa li nước. Đùng, li nước vẫn còn đến một nửa cơ mà! Nó sẽ cố gắng nhìn cuộc sống theo cách đó.

• NTCT

Tri ân

- **Đỗ Hồng Thúy Loan**
- 12 Văn- K3

Ồi chúng ta ai cũng có một khung trời riêng với bao kỉ niệm, những ước mơ tươi đẹp. Vòng xe thời gian cứ lẩn, lẩn mãi dường như cuốn trôi tất cả. Thế nhưng có những điều nhỏ nhoi, bình dị mà ta không thể quên.

Làm sao quên những giờ phút yêu thương đầm ấm bên gia đình ! Sao quên những buổi đến trường cùng bạn bè....chỉ có một lá vàng rơi, một nhành phượng đỏ trao tay cũng làm ta sống dậy bao cảm xúc ngọt ngào, bao lưu luyến bên từng gốc bàng, chiếc ghế. Và ở nơi ấy vẫn luôn có một người thầm lặng theo dõi bước ta đi...

Người thầy.

Hai tiếng người thầy sao mà gần gũi, thân thiết biết bao! Không chỉ dạy ta những bài học đầu đời, dạy cái đạo làm người mà quan trọng là chấp cánh ước

mơ. Một hoài bão lớn lao hay một ước mơ nhỏ bé, một chút băn khoăn hay niềm vui bất chợt cần có người sẽ chia: đó là người thầy.

Đến với ta giữa lúc tuyệt vọng bởi một vấp ngã đầu đời, động viên ta khi đôi chân không còn đủ sức bước tiếp và lặng thầm đứng sau ta trên đường thành công. Cho nên:

“ Sông dài kể chuyện rất xưa
Con đò nhỏ nắng mưa chẳng màng
Lặn lội đưa khách sang ngang
Mặc cho sóng bể vỗ tan ân tình”

Đã bao lần thầy thức trắng đêm bên trang giáo án, dạy cho ta từng nét bút vào đời, từng phép tính mà đối với những đứa trẻ là dường như là quá khó. Thầy dạy ta biết yêu đồng lúa chín quê hương, dạy ta biết yêu những mảnh đời bất hạnh và phải trân trọng cuộc sống... Và giờ đây người học trò năm nào đã có thêm nghị lực, thêm vững tin vào chính mình.

Cuộc sống nhộn nhịp sẽ phần nào làm nhạt nhòa những kỉ niệm xưa, nhưng với mỗi người hình ảnh người thầy tận tụy sẽ mãi khắc ghi trong khoảng trời kí ức, mãi mãi vẹn nguyên. Cảm ơn những trang sách, cảm ơn những bài học đầu đời mà thầy đem đến cho chúng ta.

• **DHTL**

HOÀI NIỆM

• Phan Thị Mỹ Lại - 12A1-K4

*Ngẩn ngơ chiều xuống nắng dần phai
Thương nhớ ngày xưa mãi xa rồi
Một mình thơ thẩn đi tìm lại
Những kỉ niệm xưa dưới mái trường.
Cho dẫu xa rồi vẫn nhớ thương
Từng bàn ghế cũ lớp học xưa
Bảng đen lặng nhớ người bạn trẻ
Bụi phấn âm thầm gửi chút hương.
Bạn cũ bây giờ xa tôi lắm
Mỗi đứa một nơi cách biệt rồi
Cuộc đời cũng tựa như trang sách
Theo ngón tay thầy mở tương lai.
Nước mắt bây giờ để nhớ ai?
Buồn cho năm tháng hững hờ trôi
Tìm đâu hình bóng giờ tôi nhớ
Kí ức về thầy chưa nhạt phai.
Như vẫn còn đây tiếng giảng bài
Tiếng thầy chỉ bảo đám trò thơ
Cuộc đời cho dẫu về muôn lối
Vẫn nhớ thầy tôi, nhớ mái trường...!*

LƯU BÚT

* *Lê Văn Tài – Lớp 12 Văn*

Mai xa trường bạn có buồn không ?

Nghe nôn nao phượng đốt lửa trong lòng

Mắt trao mắt và bàn tay bắt cần

Mắt nốt hoài chẳng nên chữ chia ly.

Mai xa trường rồi tạm biệt những mùa thi

Lớp học thênh thang, sân trường trống vắng

Giữ lại nhé kỉ niệm thời áo trắng

Mệt mướt học trò có nắng và mây.

Mai xa trường tạm biệt những hàng cây

Trái bàng xanh lã lổe ngủ quên ngày

Ngây thơ lăm chờ tay người đến hái

Đi theo người suốt chặng đời công danh.

Mai xa rồi gửi lại những cơn mưa

Đến bất chợt giữa buổi trưa trống trải

Mưa mùa hạ hay nỗi buồn vô cớ

Thoắt giận hờn thoắt lại tươi vui.

Mai xa trường bạn có buồn không ?

MÙA THƯƠNG NHỚ

Hoàng Phương Dung – Lớp 12 Văn

*Hàng vàng nhẹ buông hững hờ
Phượng hồng vương vấn ngẩn ngơ hôm nào ?
Gió rung cành lá rì rào
Hè đi thu đến biết bao nỗi niềm
Sân trường riu rít tiếng chim
Phượng hồng cũng phải lặng im ngược nhìn
Phất phơ tà áo trắng xinh
Rung rinh sương sớm bình minh đến trường
Dấu chân đã hóa con đường
Tháng năm đã hóa thân thương nghĩa tình.
Hững hờ cánh phượng “đưa tin”
Hạ vàng phai những duyên tình xót xa
Chia ly, ôi có chẳng là
Cuối hồn mong nhớ phôi pha dáng hình
Về về lại buổi bình minh
Lại hàng sương đượm lung linh tới trường.*

TÌM

*Cho tôi về tìm lại
Miền kí ức tuổi thơ
Thuở ngày xưa xa vắng
Đã trôi về nơi đâu ?*

*Cho tôi về tìm lại
Bóng dáng thầy năm xưa
Cùng bảng đen phấn trắng
Mơ màng những ước mơ.*

*Cho tôi về tìm lại
Những kỉ niệm khó quên
Tuổi thân tiên trong sáng
Tinh nghịch và nên thơ.*

*Tôi sẽ về tìm lại
Mặt cười thắm trên môi
Để lúc vui, buồn vẫn
Thấy cuộc đời đẹp tươi !*

- Trần Linh Chi – 12 Văn- K4

NĂM CUỐI CẤP

- Đặng Nguyễn Ngọc Hiền
- Lớp 12 Anh -K3

*Năm cuối cấp ừ là năm cuối cấp
Ôây mà sao lòng nhỏ lại bồi hồi
Không hồn nhiên quây tưng như thơ bé
Mà chợt buồn nước mắt thoáng qua mau.*

*Năm cuối cấp ừ là năm cuối cấp
Thoáng giật mình khi sắp phải chia tay
Sợ một ngày ta xa nhau trăm ngả
Sợ một ngày tuổi học trò đi qua.*

*Năm cuối cấp chuyễn nhau trang lưu bút
Mét mực nhờ dòng chữ sẽ nhạt phai
Nhưng tình bạn ngày hôm nay còn đó
Có bao giờ lãng quên trong tim ai ?*

Ồi đó là em...

- Lê Trọng Hưng- 12 Văn –K3

***Người bạn thân của tôi trên lớp học
Tình ngày qua vẫn nói vẫn cười
Vẫn nhìn ngắm âm thầm lặng lẽ
Vẫn chia nhau vui vẻ buồn phiền.***

***Và ngày kia yêu rồi mà không biết
Cứ bàng quơ như chẳng có chuyện gì
Và cứ dẫu, cứ âm thầm chờ đợi
Trống trường tan lặng lẽ bước đi về.***

***Rồi ngày qua tình yêu kia lớn mãi
Cứ âm thầm đốt cháy trái tim tôi
Và tương tư, đơn phương mình đứng đợi
Ôm cô đơn buồn bã lúc đông về.***

*Rồi ngày kia bạn ấy chợt hỏi tôi
“Có ai chưa hay vẫn còn chờ đợi”.*

Ừ thì:

*“Dẫn lối bước khi trống trường đã giục
Dẫn bơ vơ trong những buổi trưa về”.*

*Chợt giật mình tôi nhìn về phía ấy
Mắt rưng rưng môi hé nụ cười
Tìm đâu thất khi lửa tình vẫn cháy
Biết nói sao đây...” “Ồi đó là em”!*

Chiều nay ve nhắc mùa sang ...

- Nguyễn Phương Du- 12 Anh-K4

Chiều

Gió rồi

Nắng về đầu

Sắc xuân trời đất đông đầy mắt nâu

Thu tàn rồi, có còn đầu

Ngày đông cũng đã nhạt mau. Nắng vàng...

Chiều nay ve nhắc mùa sang

Nặng lòng áo trắng trường tan... tan trường

Rồi mai đây khắp nẻo đường

Thầy cô _ hai tiếng thân thương nao lòng.

Ơn thầy tạc dạ ghi lòng

Lời cô em nghiệm phong ba cuộc đời

*Nhớ sao ánh mắt, nụ cười
Nhớ sao cả những điểm mười, điểm năm
Nhớ thầy mái tóc điểm sương
Nhớ cô đôi mắt thân thương, dịu hiền
Cho em chuộc những muộn phiền
Làm sương tóc ấy, mắt miên man buồn...
Em về thăm lại ngôi trường
Nghe trong tán lá còn vương những ngày
Rời xa bè bạn, cô thầy
Sân trường, lửa phượng chẳng phai sắc hồng
Phượng ơi phượng hỡi còn không?
Tiếng thầy cô đã mênh mông nỗi niềm
Bốn mùa em mãi kiếm tìm
Thu, đông, xuân, hạ lại về, ngân ngơ
Thuở mộng mơ_ em biết_ chẳng bao giờ
Đếm hết được những lỗi lầm khờ dại
Con đồ sang ngang, bâng thầy ở lại
Đôi mắt xa xăm
Bóng áo trắng
Muôn phượng.*

KHOẢNG LẶNG

Phía sau thầy

- **Đỗ Thị Duyên - 12V-K3**

*Lặng lặng sau tôi mang bóng dáng người thầy
Ngày qua ngày người lặn lội đò đưa
Đưa chúng con những trò xưa thơ dại
Sang bến đò, cập bến bờ tương lai.*

*Chỉ những lúc vu vơ trò không biết
Để cho thầy những nỗi buồn không tên
Và giờ đây, sắp xa thầy con nhớ !
Nhớ một thời, đèn sách tuổi mộng mơ !*

*Có những lúc thấy tim mình choáng ngợp
Ngợp vì thương, vì giận, vì xót xa
Thương thầy tôi, ân cần luôn nhắc nhở
Giận vì mình, bỏ lỡ nhịp yêu thương !*

NHỚ MÃI THẦY CÔ

- Nguyễn Trường Khánh, lớp 12 Văn

Đã xa rồi bao mùa thu thương nhớ
Gió bỗng đưa về dòng hồi ức nên thơ
Về những chiều thu nặng mùi hương hoa sữa
Bóng cô thầy lặng lẽ dưới cơn mưa ...

Thầy cô, những người lái đò vượt nghìn trùng sóng vô
Cho chúng em thơ, biển tri thức vô bờ
Cho cả tình yêu rạng ngời muôn hoa nở
Cho cả phép màu, kỳ diệu những đêm mơ ...

Thầy cô, nơi ôm ấp những tâm hồn bơ ngỡ
Muôi lớn từng ngày, trái tim nhỏ ngày thơ
Màng bước tương lai em cất cao đôi cánh
Cho nguyện ước hồng bay lượn giữa trời xanh ...

*Òa cũng thầy cô, cho chúng em sức mạnh
Để vươn vai, đứng vững giữa đất trời
Ướt cả tầm cao, ánh sao xa vời vợi
Chốn thiên hà – ngàn hoa nở trên môi ...*

*Mưng thầy cô vẫn đêm ngày lặn lội
Mỏi giảng đường, tất bật mãi không nguôi.
Bụi phấn tuôn rơi, bạc nhòa lên mái tóc
Em cứ lặng nhìn, thương xót quá thầy ơi !*

*Tháng năm trôi, thầy cô dần thêm tuổi
Bóng xế chiều, màn đêm lạnh đìu hiu
Đôi mắt biếc, ánh trăng tà soi dịu
Bến đò xưa, , còn lại giữa đêm trôi ...*

*Ôn nghĩa thầy cô, cao nặng tựa biển trời
In bóng cuộc đời, vất vả, gian lao
Còn mãi những chiều thu, dưới màn mưa u tối...
Ngơ ngác con đò, sáng biếc tựa ngàn sao ...*

TRI ÂN

- Đào Thị Thùy Linh – Lớp 12 Lý

*Ai có được trong đời hai lần tuổi ngọc
Để được vui, được khỏe hai lần
Ai có được trong đời hai lần tuổi ngọc
Để được ngại ngàn hai lượt bàng khuâng*

*Mười hai năm tuổi học trò ngắn ngủi
Cả cuộc đời chỉ có một lần thôi
Nhưng để lại muôn vàn kỷ niệm
Dưới mái trường cùng bè bạn, thầy cô*

*Đời học sinh như ngàn đợt sóng xô
Đạt vào bờ mãi không bao giờ nghỉ
Thầy cô vẫn ngày đêm bền bỉ
Cũng vì những học trò thân yêu*

***Ồa từng ngày, từng chiều, từng đêm
Thầy vẫn thức cùng trang giáo án
Đem ánh sáng với muôn ngàn kiến thức
Tiếp hành trang cho chúng em vào đời***

***Chúng em luôn biết ơn người, người ơi
Luôn khắc ghi từng lời, từng chữ
Dù mai này trên đường đời sóng dữ
Hình bóng trường mãi mãi in sâu.***

SẼ CÓ LÚC ...

• Trần Lê Minh Anh – Lớp 11A1

Sẽ đến lúc chúng ta gặp nhau

Những kẻ lạ từ nhiều ngôi trường nhỏ

Dù chưa quen

Nhưng vào cùng một lớp

Đến bây giờ lại chẳng rời được nhau

Sẽ có lúc chúng ta thương nhau

Cùng gắn bó suốt ba năm chung trường chung lớp

Mặt quen rồi

Nên xa nhau sẽ nhớ

Nghỉ một ngày cứ ra ngắm vào ngõ

Sẽ có lúc chúng ta cãi nhau

Ồi nhiều chuyện không cùng chung ý kiến

Cãi nhau rồi

Nhưng vài ngày lại hợp

Lại đùa vui, lại nói nói, cười cười

*Sẽ có lúc chúng ta làm sai
Gây nhiều chuyện làm phiền lòng cô giáo
Biết sai rồi
Chúng em sẽ sửa lỗi
Quyết tâm là không thể nữa cô ơi !*

*Sẽ đến lúc chúng ta phải chia tay
Xa ngôi trường Lê Quý Đôn yêu dấu
Xa thầy cô
Xa những đứa bạn ngộ
Kỷ niệm yêu thương, ta giữ lại cho mình.*

Danh ngôn về người thầy

Danh ngôn về người thầy

♥ *Nhà giáo không phải là người nhồi nhét kiến thức mà là công việc của người khơi dậy ngọn lửa cho tâm hồn*

Uyliam Batơ Dit

♥ *Phải tôn kính thầy dạy mình, bởi lẽ nếu cha mẹ cho ta sự sống thì chính các thầy giáo cho ta phương cách sống đàng hoàng tử tế.*

Philoxêne De Cythêrê

♥ *Dưới ánh mặt trời không có nghề nào cao quý hơn nghề dạy học .*

Comenxki

♥ *Giáo dục như ánh thái dương phản chiếu cả đến những gian nhà cỏ thấp bé, mái tranh của con nhà nghèo .*

Pestalogi

♥ *Một chữ cũng là thầy, nửa chữ cũng là thầy.*

Tục ngữ Việt Nam

Chịu trách nhiệm xuất bản

TRẦN THANH TUẤN

Ban biên tập

Trần Thị Phúc Hòa	Nguyễn T. Khánh Trang
Nguyễn Đức Thạch	Đặng Quang Sơn
Vũ Bá Hùng	Lưu Công Lương
Lê Thị Ánh Linh	Phạm Thị Ngọc

Trình bày: **BÁ HÙNG**

Ninh Thuận, tháng 11- 2013

(LƯU HÀNH NỘI BỘ)

